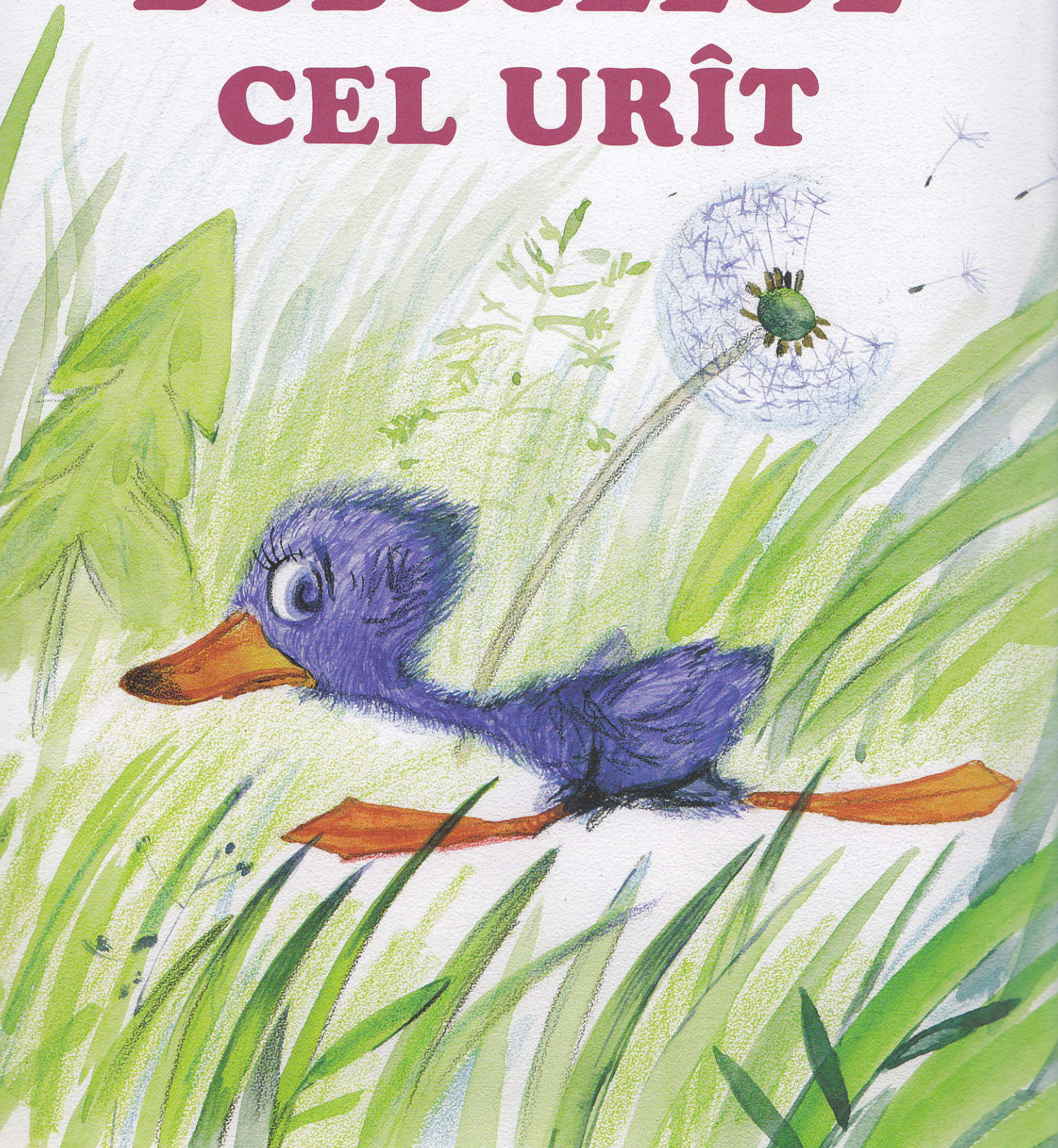

Libris

Hans Christian Andersen

Respect pentru oameni și cărți

BOBOCELUL CEL URÎT

Ce bine era în afara orașului! Era vară. Dădea în pîrg secara, se ridica verde ovăzul, finul era adunat în stoguri, iar prin lunca înverzită pășea țanțoș, pe picioaroangele lui lungi, un cocostîrc, vorbind în limba egipteană, pe care o învățase de la mama. Dincolo de cîmpii și lunci se întindea cît vedeai cu ochii pădurea, în care se ascundeau lacuri adînci. Da, tare bine și frumos era în afara orașului!

Drept în bătaia soarelui se afla o casă veche, înconjurată de șanțuri adînci pline de apă. Pe lîngă pereții casei și pînă hăt pe malul apei creșteau niște tufe de brusture grozav de mari, atît de mari, încît copilașii mai mărunței puteau sta în picioare sub frunzele acelea. În tufișurile de brusturi era un întuneric și-o sălbăticie ca într-un adevărat hățiș de codru.

Tocmai acolo și-a găsit loc de clocit o rață. Sta ea demult pe ouă, așa că s-a săturat de atîta stat. Rareori venea cineva pe la ea, căci rațelor le plăcea mai mult să se bălăcească în apa din șanțuri decît să șadă sub tufele de brusture și să măcăie cu ea.

Dar uite că într-o bună zi a prins în sfîrșit să crape coaja ouălor și s-au ițit cîteva căpșoare.

– Piu! Piu! au răsunit niște glăscioare plăpînde.

– Mac! Mac! le-a răspuns rața. Hai, ieșiți mai iute!

Rătuștele au ieșit din ouă și au privit în jur, la frunzele verzi de brusture. Mama lor le-a lăsat să se uite în voie, căci culoarea verde face bine vederii.

– Vai, ce mare-i lumea! au zis rățuștele.
Mai încape vorbă! După strîmtoarea din
ou, ele se simțeau atît de în largul lor!

are nu cumva credeți că asta-i lumea întreagă? le-a spus mama. De unde! Lumea se întinde pînă departe, dincolo de grădină, de cîmp... Pe acolo n-am fost nici eu de cînd sînt! Ei, ați ieșit cu toții? a întrebat rața și s-a ridicat de pe cuiabar. Ah, nu sînteți încă toți! Cel mai mare ou e întreg! Și cînd se va termina odată?! Că mi-a secat toată răbdarea!

Dar n-avea încotro, așa că s-a așezat iar.

– Ei, cum îți merg treburile? a întrebat-o o rață bătrînă, care a venit s-o vadă.

– Iată că n-o pot nicicum scoate la capăt cu un ou, a spus rața cea tînără. Nu vrea să crape și gata. Dar uită-te la prichindeii mei! Ce frumușei sînt! Toți ca unul leit tatăl lor.

– Ia arată-mi oul cela care nu crapă, a spus rața cea bătrînă. Nu cumva e de curcă? Uite așa m-au păcălit și pe mine odată! Și cît necaz am mai tras cu puii cei de curcă! Nu-i puteam nicidecum deprinde cu apa. Oricît le măcăiam eu și-i împingeam în apă, nu voiau nici în ruptul capului! Hai să mă uit la ou încă o dată. Precis e de curcă! Lasă-l și mergi de-ți învață copilașii să înoate!

– Ba am să mai stau puțin, a zis rața cea tînără. Am răbdat atîta, că mai pot sta oleacă.

– Cum dorești! i-a spus rața cea bătrînă și a plecat.

În sfîrșit, a crăpat și oul cel mare.

– Piu! Piu! a dat glas puiul și s-a rostogolit din ou.

Dar ce mare și ce urît era! Rața s-a uitat atent la el.

– Grozav mai e de mare! a exclamat ea.
Nu seamănă defel cu ceilalți! Oare nu
cumva chiar pui de curcă să fie? Ei, dar
lasă că tot l-oi scălda eu, chiar de-ar fi
să-l vîr în apă cu de-a sila!

